

[Arbejdsministeren]

virksomhederne om, at hvis de ikke selv er i stand til at foretage den tilstrækkelige vurdering, hvor de altså skal sammenligne ofte ret komplicerede oplysninger om forskellige produkter, kan det pålægges dem at indhente oplysninger udefra, altså tilkalde den fornødne sagkundskab. Det findes der hjemmel til i arbejdsmiljølovens § 21.

Tyroll (VS):

Jeg skal lade det tekniske ligge og tage det op i arbejdsmarkedsudvalget, men vedrørende det sidste vil jeg godt spørge: hvis de pågældende arbejdere stilles over for, at arbejdsgiveren fastholder, at der er gennemført de undersøgelser, der er nødvendige, at det ikke er nødvendigt at indhente yderligere assistance og oplysninger udefra, hvilke muligheder har de pågældende arbejdere så for at anfægte denne vurdering? Er der nogen som helst myndigheder, arbejdstilsynet f.eks., som de kan indhente en vurdering fra i de enkelte tilfælde, så man eventuelt kan få omstødt den afgørelse, som arbejdsgiveren har truffet, eller er det sådan, at der faktisk ingen muligheder er for at omstøde en afgørelse om de tekniske kvaliteter, de sundhedsmæssige vurderinger osv., truffet af den enkelte arbejdsgiver?

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Efter bekendtgørelsen er det brugeren, dvs. arbejdsgiveren eller rettere virksomheden, der har forpligtelsen til at vælge det mindst farlige stof, og det vil sige, at det også påhviler virksomheden at indhente tilstrækkelige oplysninger til at kunne vælge det mindst farlige stof.

Hvis arbejderne på en virksomhed er utrygge ved den vurdering og måske ikke mener, der er foretaget tilstrækkelige undersøgelser, kan man rejse spørgsmålet i den interne sikkerhedsorganisation, og føler man heller ikke, at man dér har fået tilstrækkeligt med oplysninger, står det selvfølgelig arbejdersiden frit for at rette henvendelse til arbejdstilsynet. Hvis arbejdstilsynet så i det konkrete tilfælde – og jeg taler altså ikke om Københavns belysningsvæsen, for den sag ved jeg for lidt om – føler, at der faktisk ikke er foretaget de fornødne undersøgelser af brugeren, altså at brugeren ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til bekendtgørel-

sen, kan man selvfølgelig give et påbud om at indhente yderligere oplysninger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 154

7) Til *ministeren for kulturelle anliggender* af:

Voigt (FP):

»Hvad er det lovmæssige og juridiske grundlag for forbud mod reklamer i radio og TV?«

Voigt (FP):

Nu er det næppe forbigået ministerens opmærksomhed, at der i den senere tid har være en accelererende debat om reklamer i TV. Det skyldes vel nok for en stor del, at befolkningen allerede kan tage udenlandsk reklame-TV, og det skyldes vel også, at vi ved, at vi i løbet af et par år bliver oversvømmet af endnu mere reklame, som jo vil virke konkurrenceforvridende over for danske produkter.

Jeg har prøvet at nærlæse loven om radio- og fjernsynsvirksomhed, som består af 26 paragraffer. Der er godt 14 sider tætskrevne bemærkninger til paragrafferne, og jeg har ikke et eneste sted kunnet se, at der står, at der er forbud mod reklame i Danmarks Radio og TV. Det må vel være rigtigt at få det lovmæssige og juridiske grundlag belyst af ministeren, når der er tvivl om det. Jeg har selvfølgelig forhørt mig andre steder om, hvorvidt det er mig, der ikke kan læse loven, men jeg har fået ret i min opfattelse af, at det ingen steder står skrevet.

En af grundene til, at det også kan være hensigtsmæssigt at få det belyst, er, at der i forvejen finder reklame sted – godt nok er det dårlig reklame. Men hvis vi f. eks. tager en udsendelse som »Vi bruger også«, så udsender man jo dér hele tiden dårlig reklame, idet man forsøger at smadre et erhvervsliv ved at genere dets produkter. Det er en envejskommunikation. Loven åbner ikke mulighed for en tovejskommunikation, således at man kan få producenternes ord for, at det ikke er så galt, som udsendelseslederne siger i »Vi bruger også«.

Det er derfor, jeg har rejst spørgsmålet, og jeg håber, ministeren kan give en tydeliggø-